

Ales a la Cultura 2018

Olot Cultura

Aquesta publicació recull els discursos pronunciats durant l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2018, atorgat a Pep Fargas el dia 5 de maig al Teatre Principal d'Olot.

Premis **Ales a la Cultura**

Edita:

 Ajuntament d'Olot
Institut de Cultura
de la Ciutat d'Olot

© dels textos: els
autors respectius

© de l'edició: IMCO

Fotografies interior: Blai Farran

Fotografia guardó: Roger Ortiga

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o col·lectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú, fent indisociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, en el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui ens cal retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics Ales a la Cultura.

Justificació

Ales a la Cultura pren el nom en referència formal a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però també, donar ales a la cultura simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la rebin. Tanmateix les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003

L'alcalde d'Olot, Josep Maria Corominas, lliurant la joia que simbolitza el premi de les Ales a la Cultura a Pep Fargas.

DISCURS A CÀRREC DE PEP BERGA, REGIDOR DE CULTURA D'OLOT

Bona tarda a tothom.

Em plau donar-vos la benvinguda a l'acte de lliurament d'una nova edició, la quinzena, del Premi Ales a la Cultura.

Totes les edicions de les Ales a la Cultura que s'han celebrat han estat especials per a la ciutat d'Olot; no en va, l'objectiu d'aquest guardó és justament reconèixer i significar una persona que hagi destacat per la seva contribució en l'àmbit de la cultura.

A la sala, veig que ens hi acompanyen diversos alats i cadascun de vosaltres, individualment, em recorda el dia en què se us va homenatjar: Joan Asin, Carlus Fontfreda, Joan Mercader, Jordi Teis, Jordi Sellas, Josep Murlà, Lluís Balcells, Domènec Moli, Josep M. Canals, Àngel Girona, Isidre Charles, Pilar Serra i Peret Serrat.

Sí, ja ho sé, hi ha molts alats i una única alada. És el reflex d'una organització social injusta de la qual provenim i que en molts àmbits continua. L'organització que explica que gairebé no tinguem carrers dedicats a dones o que de totes les obres exposades al Museu e la Garrotxa només n'hi hagi una, només una, que sigui obra d'una dona. Al món i també a la nostra ciutat hauran de canviar moltes coses per fer efectiu que els homes i les dones rebin el mateix tractament i que la igualtat legal esdevingui també igualtat social.

Com us deia, però, totes les edicions de les Ales a la Cultura que s'han celebrat han estat excepcionals. No obstant això, l'edició d'aquest any crec que ho és especialment perquè la persona que avui sortirà vestida amb unes petites ales de plata és justament un dels impulsors d'aquest guardó: en Pep Fargas.

Em sembla que tots estem d'acord que són moltes les raons que l'avalen com a destinatari d'aquestes Ales. Però hi ha unes paraules seves de la primera edició dels Premis, l'any 2003, que tot seguit us llegiré, que crec que resumeixen a la perfecció allò essencial de per què n'és un

indiscutible mereixedor.

Deia en Pep Fargas:

El filòsof José Antonio Marina, en el seu llibre Las culturas fracasadas. El talento y la estupidez de las sociedades, creu que el repte de les ciutats rau en l'acumulació d'un capital social format per la suma de relacions intel·ligents, és a dir, d'aquelles relacions que promouen la llibertat, la dignitat, la creativitat i el benestar de cada un dels seus integrants, i que condueixen a comunitats, societats i ciutats intel·ligents. Crec que identificant i premiant els nostres conciutadans que actuen amb aquesta intel·ligència, les Ales a la Cultura pretenen ser una modesta aportació al capital social de la nostra ciutat.

No puc estar més d'acord amb aquestes paraules que en Pep va pronunciar just ara fa quinze anys, en la primera edició de les Ales a la Cultura.

En Pep Fargas és, sens dubte, un d'aquests conciutadans que actuen amb intel·ligència, i les Ales a la Cultura només són un modest reconeixement a la seva aportació al capital social de la nostra ciutat. Un reconeixement modest que esdevé, a més, un acte de justícia envers els mateixos guardons.

En Pep Fargas és un home de cultura. De cap a peus. El seu retrat més precís ens el faran tot seguit un munt d'amigues i amics, que fa dies que ho preparen. Abans, però, si m'ho permeteu, voldria destacar-ne algunes qualitats: polifacètic, tossut i generós.

Polifacètic, perquè acadèmicament s'ha format en el terreny de la pedagogia, ha treballat a la banca i ha exercit càrrecs de responsabilitat sindical. Actor, autor i director de teatre. Regidor de Cultura entre els anys 1999 i 2004, i responsable de la creació de l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot. Gerent entre el 2005 i el 2012 de la Xarxa Transversal de Cultura, de la qual, com sabeu, encara avui forma part Olot, juntament amb nou ciutats catalanes més.

Tossut, però en el millor sentit del terme, el de la constància i la dedicació en allò que comença. Ho ha demostrat en totes i cadascuna de les seves experiències com a activista cultural vinculat al llarg dels anys a un bon nombre de projectes i associacions culturals de la ciutat.

Polifacètic, tossut i generós. Perquè la seva tossuderia i dedicació, la seva capacitat cultural, l'ha posat al servei de la ciutat i de la seva gent.

Ho explicaré amb un únic exemple: el festival Lluèrnia.

Segur que recordareu que l'any passat el Consell dels Infants va distingir aquest festival pels valors que fomenta i que es corresponen amb els de les ciutats educadores: valors com la participació, la cohesió, el respecte al medi ambient, la inclusió, l'accessibilitat, la solidaritat i la interculturalitat.

En Pep, en els agraïments a aquest guardó que els infants van atorgar a Lluèrnia, va fer d'aquesta distinció un reconeixement a la participació de tots els infants, les seves escoles i les seves famílies, que han fet seu el festival transformant-lo en un autèntic esdeveniment de ciutat. Una cita cultural d'alta participació, com li agrada dir. Perquè sap que un tot és la suma de molts.

I acabaré amb les mateixes paraules que he utilitzat els darrers anys en aquesta presentació, perquè penso que han de ser les mateixes per a totes les homenatjades i tots els homenatjats.

Amb aquestes ales, Pep, et volem dir sobretot dues coses:

Volem, en primer lloc, que sentis el nostre agraïment per tot el que en l'àmbit de la cultura has fet per nosaltres.

I volem, en segon lloc, que t'animin a continuar volant i treballant pel món de la cultura. Perquè la ciutat necessita i sempre necessitarà persones com tu.

Gràcies, Pep.

XAVIER RUSCALLEDA I EL SEU GRUP DE TEATRE VAN RECORDAR L'ÈPOCA DE PEP FARGAS COM A ACTOR

PIM PAM PUM FOC! VA OMPLIR DE LLUM I FOC LA PLATEA DEL TEATRE

MEMBRES DE TRANSVERSAL, XARXA D'ACTIVITATS CULTURALS, VAN RECORDAR EL PAS DE PEP FARGAS COM A GERENT DE LA INSTITUCIÓ

Núria Pascal

Xavier Filella

Antoni Llevot

Angela Martínez i equip audiovisual del CCCB

Josep Font

Margarida Troguet

Maria Domene

Elisenda Poch i Juan Insúa

Pilar Llauradó

GLOSSA A CÀRREC DE TENA BUSQUETS, ANTONI MAYANS I RICARD SARGATAL

Estimat Pep,

Tu sempre has treballat per la cultura: abans, durant i després de la teva etapa com a regidor. Nosaltres tres no seríem aquí, en aquest escenari i davant un micròfon, si no haguéssim compartit amb tu cinc anys intensos com a regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Olot. Durant aquesta etapa et vas guanyar a pols el respecte i l'afecte de tot l'equip. Uns moments que avui tenim ganes de recordar, i agrair-te públicament, amb una quinzena de flaixos.

Aquest teatre, casa teva

No seríem aquí si no estiméssis aquesta casa gairebé com casa teva. Aquí t'hi hem vist assajar a les golfes, a l'antiga sala de les bigues de fusta. T'hi hem vist crear, dirigir, somiar, interpretar, aconsellar, gestionar, fer política, gaudir com a públic. T'hem vist participar al consell artístic de la Fundació Pública del Teatre Principal d'Olot. No seríem aquí si no hi hagués hagut el Fòrum que vas ajudar a construir amb en Rusca, que va provocar Panorama, que vas ajudar a consolidar. No seríem aquí si Panorama, el festival d'allò altre, no hagués parit, fent tu de llevadora, L'Altra Programació, els LAPs, en aquest format que ara ens acull. I, sobretot, no seríem en aquest escenari si no haguessis defensat i aconseguit iniciar unes obres de reforma de l'edifici que l'han fet més segur per als treballadors i més amable per al públic.

Una regidoria política

Vas defensar, sovint a contracorrent, el paper central de la cultura com a eix vertebrador de la comunitat ciutadana. Però, sobretot, vas demostrar que un regidor no només ha de ser un gestor sinó també un polític, amb idees pròpies, disposat a confrontar-les, debatre-les i sotmetre-les a la crítica de la ciutadania. Perquè sempre has insistit que els ciutadans han de ser actors i no només espectadors. Pot ser que fins i tot t'inventéssis una paraula per definir-los: "actants"?

Una cultura digna

I sempre has tingut clar que la cultura és un bé de primera

necessitat, un dret fonamental, un factor de transformació de la societat. Per això vas convidar els olotins a elaborar un Pla de cultura que encara ara impregna bona part dels projectes culturals que es desenvolupen avui a la ciutat. A partir d'aquest Pla i de la teva voluntat de professionalitzar la gestió, vas crear i vas ser el primer president de l'Institut de Cultura, que va representar un gran salt cap a una gestió pública de la cultura de qualitat. Sempre has impulsat la professionalització dels sectors i donat sortida i dignificat la feina dels professionals de les arts.

Olot serà contemporani o no serà

Podem resseguir un fil que va del Fòrum al Panorama, del Panorama al LAP o a l'Espai Zer01, i d'aquests a nous projectes o a una generació de ciutadans que han crescut i creat en un entorn possible, connectat al món, no aïllat, no resclosit. Col·locar Olot en l'ara i aquí, en el context de contemporaneïtat que encara avui envegen altres ciutats, ha estat una de les teves idees força. Algunes iniciatives van acabar malament, ja ho saps. Però quan en una llibreria de Barcelona veiem aplegats els catàlegs de la Zer01, pensem: "Quin goig que fan!". I quan veiem reconeguda la trajectòria d'alguns creadors contemporanis, podem dir amb orgull: "Mira, fa uns anys va actuar [o va exposar] a Olot".

Un aprenentatge compartit

De tu, n'hem après molt. No només nosaltres, ni tan sols només la gent del teatre i de la gestió cultural, sinó també sindicalistes, polítics o ciutadans. I has estat mestre des de la bonhomia, l'optimisme, el somriure, el bon humor. Recordem l'energia que transmeties a tot l'equip quan als matins arribaves a Can Trincheria o al Teatre o al Museu o a qualsevol equipament cultural, fins i tot aquells dies que havies tingut trifulgues o t'havies sentit sol a Can Joanetes, que no eren pocs.

La gestió cultural, un treball intel·lectual

Aquesta frase forma part del teu reguitzell de frases cèlebres [algunes no les podem repetir en públic] i, tot i que pot semblar gremial, és tot al contrari, ja que és la que

utilitzem quan pleguem cadires, escombrem un espai escènic o muntem banderoles a contravent. Coses que hem fet amb tu, amb la mateixa alegria que hem dissenyat projectes asseguts davant un ordinador o assistit a festivals internacionals o participat en taules rodones. Cultura en tots els formats i de totes formes. I, sobretot, amb alegria!

La història interminable

Quan vas entrar a la regidoria de Cultura, feia quatre anys que no s'havia publicat cap volum de la *Història d'Olot*, de Joaquim Danés i Torras, una monumental obra, plantejada en 31 volums, que es va començar a editar l'any 1977. En els teus cinc anys com a regidor se'n van publicar dotze volums, tants com en els setze anys anteriors. I, de propina, encara vam tenir temps d'afegir-hi un quadern a manera d'índex, que en facilita la lectura. Deies que la conclusió d'aquesta obra era una conseqüència directa de l'aplicació d'una de les línies del Pla de cultura. És veritat, però també és un exemple de com amb voluntat política es poden desencallar i culminar projectes tan interromputs com aquesta història. La història interminable, en diem.

El ciutadà del barri xino

Alguna vegada hàviem llegit a la premsa local algun article que, per desautoritzar-te, et titllava de "ciutadà barcelonès del barri xino". O algun protaurí et recordava que eres de can fanga, directament. Per a nosaltres, en canvi, aquesta crítica a la teva procedència era un valor afegit. Aquest bagatge urbà, ciutadà, metropolità, aquest plus que vas aportar tu i una colla de gent que a finals dels setanta i començaments dels vuitanta us vas instal·lar a Olot, va ser totalment necessari per sacsejar la calmada cultura olotina.

Un monument als vençuts

Sempre atent al pols ciutadà, vas recollir la proposta formulada en un article publicat a *El Cartipàs* de crear un monument que honorés la memòria dels defensors de la legitimitat republicana. Sabem que no tothom ho veia clar i que la teva aposta et va crear maldecaps. Aquí, com en altres ocasions, vas demostrar la teva valentia. Alguns pensem que aquest memorial és una de les aventures artístiques i simbòliques més emocionants que s'han fet a Olot en aquests darrers anys. No el vas poder inaugurar

tu, però t'agradarà saber que, ara fa un any, quan el va visitar, l'historiador mallorquí Antoni Tugores, que ha estudiat la història del manuscrit de la milliciana que conté el monument, es va emocionar. No ha estat l'únic.

Sant Palimpsest

Vas intentar trobar sempre espais de relació i distensió amb els teus tècnics, propiciant trobades formals, o informals, com els esmorzars al Racó de la Font, a Can Callís o a l'Sport després de les reunions setmanals. La complicitat i el bon rotllo van ser un dels patrimonis intangibles d'aquesta etapa. I crear una festa pròpia de l'Institut de Cultura en va ser un element més. La recerca ens va portar a trobar com a patró Sant Palimpsest de Pèrgam, un eremita de l'Àsia Menor a qui, tot i descreguts com som, venerem cada últim dijous del mes de gener. Això sí, ja fa temps que no portem en processó la vitrina amb el braç incorrupte del sant, com solies fer tu.

I quan vas plegar com a regidor, ens vam tornar a trobar:

“El Gamarús”

Ens vam retrobar a l'Arxiu, per exemple, on venies a documentar-te i assessorar-te per escriure les històries d'“El Gamarús”, una col·lecció de còmics sobre el passat local. Els textos i les il·lustracions estaven molt bé, però sobretot eren uns còmics per a adults. No per a nens i joves, però també per a gent gran. Eren uns còmics adults, que és diferent. És una llàstima que només se'n publiquessin quatre àlbums. La col·lecció mereix ser continuada.

La Xarxa Transversal

Vas visionar una Catalunya on les ciutats mitjanes i no metropolitanas del principat compartissin idees, projectes i fites, i ho vas aconseguir agrupant i connectant 14 ciutats sota un paraigua de pensament i gestió a l'entorn d'allò més contemporani i tecnològicament pioner com la famosa Anella Cultural. Ho vas aconseguir a base de tosuderia, discursos, arguments, projectes, *power points* i, sobretot, cremant molta gasolina, gastant moltes rodes i escalfant més d'un motor, i també posant antenes a muntanyes i teulats de mig Catalunya.

I finalment es va fer la llum

Creure en el que fas i saber per què ho fas és una cosa que sempre has tingut clara. I a aquella idea esbojarrada de Lluèrnia que va néixer esmorzant al Parc Nou li vas anar donant forma i contingut fins a aconseguir aquest petit miracle que passa durant unes hores d'un capvespre de la tardor olotina. Una llum que, com saps, ja irradia a l'exterior: a la població mallorquina de Sineu, una olotina voluntàriament desterrada hi fa una rèplica reduïda de Lluèrnia cada novembre.

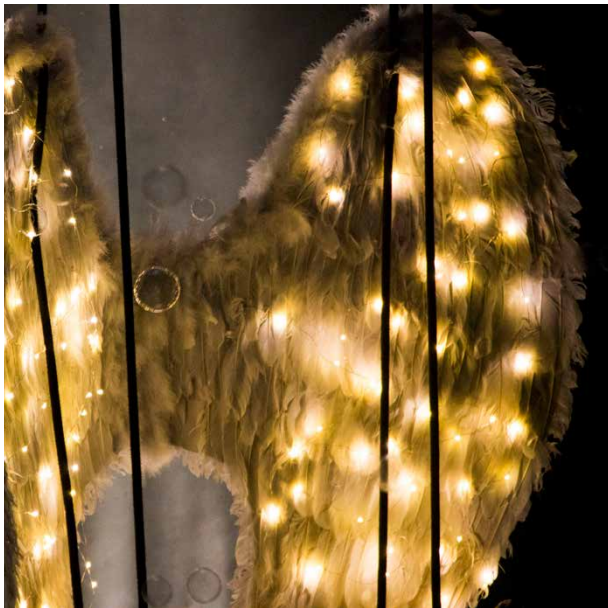
Les Ales a la Cultura

Mentre eres regidor no et cansaves de dir que cal ser agraït, i vas pensar que calia institucionalitzar una manera de donar les gràcies i, sobretot, animar les persones que treballen per la cultura de la nostra ciutat. En aquell moment ni ens plantejàvem que un dia les rebries tu, però creiem que té un punt de justícia poètica que d'aquí a una estona aquestes ales que tu vas instituir volin cap a la teva solapa. Te les mereixes totalment: per a nosaltres és la manera d'agrair-te tot el que hem après al teu costat i tot el que has aportat i aportaràs a la ciutat, i sobretot “donar-te ales”, donar-te ànims, per continuar treballant per la cultura.

TENA BUSQUETS
ANTONI MAYANS
RICARD SARGATAL

ELS ORGANITZADORS DEL FESTIVAL LLUÈRNIA VAN POSAR A EN PEP FARGAS UNES ALES IL·LUMINADES

DISCURS A CÀRREC DE PEP FARGAS

Alcalde Corominas, regidor de Cultura Pep Berga, alcaldes, alcalde Sacrest, regidors, regidores, distingits alats..., amigues, amics, companys i companyes.

Disculpeu aquest inici tan formal de la meva intervenció. Tots sabeu que soc molt poc amant de floritures protocol·làries, però crec que en aquesta ocasió és important fer evident la presència de les autoritats perquè manifesta que les Ales a la Cultura s'han situat, ni que sigui durant unes hores, en el centre de la vida ciutadana. Aquests dies m'heu sentit a dir que em fan molta il·lusió i és en gran mesura per això, perquè he pogut experimentar personalment com una iniciativa que pretenia reconèixer i donar impuls als projectes culturals de la ciutat i a les persones que els gestionen ha esdevingut un reconeixement ciutadà de moltes, moltíssimes veïnes i veïns que m'han fet arribar la seva amable i calorosa felicitació.

També és important perquè diu molt en favor dels responsables de la seva concessió, l'Ajuntament d'Olot a través de l'Institut de Cultura. En els temps que corren no és fàcil saber passar per sobre dels colors polítics i concedir aquestes ales a algú com jo que, deixeu-m'ho dir de manera políticament poc correcta, "no soc dels seus". I sort que ho han fet ells, perquè si he d'esperar que guanyin "els meus" ho tinc molt cru: als 64 anys encara estic buscant qui són "els meus" i on són "els meus".

Soc activista cultural, sí, però sobretot soc activista, o m'esforço per ser-ho.

Ja fa més de cinquanta anys, vaig tenir la sort d'anar a una escola fantàstica on, enmig de la grisor imperant i de la por que s'escolava pertot arreu, ens van ensenyar a dubtar i a ser crítics, a no deixar-nos vèncer ni convèncer per les situacions establertes, a no creure'ns els llocs comuns, els estereotips, els tòpics, ni això que agrada tant als poderosos i que anomenen *sentit comú*, que sol ser l'argument d'aquells que no volen que res canviï, perquè no és gens comú i molt sovint no té cap sentit.

Ens van ensenyar que davant d'allò que no t'agrada pots acomodar-te i conformar-te, però que sempre és millor pensar com ho pots canviar, com et pots comprometre a fer realitat els teus somnis. És a dir, pots ser passiu o actiu, i ja veieu que, avançant-nos a la frase que avui fa fortuna: *Si no vols que el futur et sorprengui inventa-te'l*, vaig optar per l'activisme. D'això se'n deia en aquell temps ser un inconformista, una paraula que ha desaparegut, per definir aquell que és crític amb el seu entorn i lluita per canviar-lo.

Ben aviat vaig descobrir que l'activisme era un estil de vida que ho abastava tot: la família, els amics, la política, la feina, el sindicalisme, la ciutat... Era imprescindible una mirada crítica que desvelés una actitud compromesa per canviar-ho tot: tot es podia i es pot repensar. També vaig aprendre que l'activisme és, més enllà d'una actitud personal, una tasca col·lectiva, i que d'això se'n diu *fer república*. Comprometre'ns en allò que és comú, treballar per allò que és públic, fer cultura ens fa ciutadans de ple dret.

Deixar Barcelona i venir a viure a Olot, ja fa 36 anys, va ser una decisió compartida amb la meua parella, buscant un entorn més natural i amable per a nosaltres i els nostres fills, i també per integrar-nos en una ciutat de mida més humana, on ens saludem pel carrer dient-nos el nom, on les relacions socials són molt més intenses que a les grans ciutats i on tot allò que pugui fer un inconformista té un ràpid reflex ciutadà.

Però, per a mi, tot això tan seriós no seria suportable sense riure, com no pots ballar sense moure't, o no es poden tenir somnis sense imaginació, ni pots canviar el teu entorn sense apassionar-t'hi, és a dir: no pots fer la revolució sense emocionar-te.

I és aquí on entra la cultura. Voleu res més suggeridor, més divertit, més engrescador i més revolucionari que els projectes culturals? En Pere Serrat, en Peret Pruna, per resumir-ho deia que *la cultura és d'esquerres, una mica "gamberra"*, i que es fa de nit. Jo hi afegiria que la cultura també és femenina i col·lectiva.

Mireu quantes dones s'impliquen en els projectes culturals, quantes escriuen, fan teatre, organitzen festivals, ballen, fan música, van al teatre i al cinema... I com ens costa de reconèixer-ho! Per exemple: quantes dones han rebut aquestes Ales?

[Ja ha sortit l'inconformista.]

Doncs la cultura és femenina! ... I és també col·lectiva. Mireu, l'acte cultural més íntim i individual com pot ser escriure un llibre, un poema o un petit haiku de tres versos... pretén ser llegit per algú, busca la transcendència, vol comunicar i compartir una emoció, un pensament. Per això tots sabeu que aquestes Ales, que rebo encantat i agraït, són de tots els qui hem compartit el somni i la il·lusió en tots i cada un dels projectes en què ens hem trobat, buscant fer una ciutat i un país més ric, més culte i més lliure.

I aquí comença el capítol d'agraïments, i ja em perdonaireu però ho he de llegir perquè, tot i així, segur que em deixaré algú. Començaré per un agraïment general.

Gràcies a tots els qui heu posat el vostre entusiasme en tantes i tantes iniciatives compartides.

Gràcies a en Xavier Bulbena i en Xavier Ruscalleda, a qui li pertoca una part important d'aquestes Ales, amb qui ens vàrem embarcar en la Fundació Pública del Teatre Principal i en la creació del Col·lectiu Teatral de la Garrotxa, poc conegut, però que va permetre tirar endavant projectes com De l'escola al teatre, i les gires comarcals i després nacionals del Zootrop-Teatre.

Gràcies a totes i tots els qui vam passar per aquesta companyia iconoclasta, en la qual havies d'assistir als assajos amb les calces i el calçotets nets perquè sempre acabàvem ensenyant el cul, i que va reunir una colla d'aprenents d'actrius i d'actors en una mena de tribu farandulera: en Pep Mora, la Katia Marín, la Cinta Sans, l'Anna Maria Costa, l'Anna Rodríguez, en Pedro Carrizosa, l'Enric Bayona, la Tate Lucena, en Toni Mora; alguns com en Pep Jové, en Jordi Borràs, l'Àlex Navarro i en Jordi de la Torre, que n'han fet la seva professió, i molts i moltes més, perquè a més de transgressora, la companyia era absolutament

inestable. Per a molts de nosaltres, a més d'una irrepètible i inoblidable experiència teatral, una apassionant i divertidíssima aventura i una finestra per on entraven aires de llibertat, el Zootrop-Teatre va ser la porta d'entrada a l'activisme cultural a la ciutat.

I així ens vàrem comprometre en la gestió i l'organització del Fòrum de Teatre i la Factoria de les Arts, dues iniciatives començades a contracorrent, a contravent i a contra tot, que van portar a Olot companyies com El Tricicle, La Fura dels Baus, en Toni Albà i en Sergi López, Les Bubb, el Teàtre de la Mie de Pain, Leo Basi, Ester Formosa, Vol Ras, ... en fi, tot un privilegi... i un fart de patir!! Recordo una funció magnífica de *Tot esperant Godot*, al Centre Cívic de Castellfollit, en què eren més les persones dalt de l'escenari que al públic! [Aclareixo que a *Tot esperant Godot* hi surten 5 personatges.] Gràcies també a tots els qui hi vàreu participar, com a artistes, com a actors o com a públic. Per a mi, per a nosaltres, va ser un magnífic aprenentatge, i per a la ciutat, una impagable oportunitat per bastir, anys després, iniciatives d'èxit com el Panorama, el Sismògraf o Lluèrnia.

Gràcies també a l'Anna Rodríguez, aleshores la meua dona, pel munt de classes de ball de saló que vam fer, que ens demostraven cada nit que deixar Barcelona i venir a Olot havia estat un total encert. Quants coneguts, amics i amigues no vam fer entre el rock, el vals, el swing i el tango!

Gràcies a tots els qui us vàreu engrescar en els Amics d'Olot, una altra iniciativa impulsada per en Xavier Rusalleda, que va encetar un seguit de sopars-tertúlia on el pensament i la mirada crítica sobre la cultura i la ciutat es concretava en propostes com els *Premis Caganer*, uns guardons la ironia dels quals no es va entendre mai, i que ens van costar alguns "amics per sempre"; o l'Artista del mes, que posava l'art contemporani més radical a peu de carrer amb instal·lacions efímeres, sovint tan efímeres que duraven escassament unes hores.

Gràcies als amics artistes que han atiat l'activisme inconformista: en Quim Domene, l'Anna Manel·la, en Marcel

Dalmau, en Narcís Coderch, en David Santaeulària i tants d'altres amb els quals avui encara impulsem, més relaxadament s'ha de reconèixer, les activitats de Binari a Olot i el tranquil passeig de la Bianyal per la Vall de Bianya. Recordo les accions parateatrals a les *Revistes Caminades de Celrà* i de Girona, on en una ocasió va anar de ben poc que no acabéssim a la comissaria de la Guàrdia Civil, despullats i arrebossats en fang com anàvem l'Anna Manel·la i jo mateix. Ben segur que, si fos avui, vist el precedent dels titellaires, pallassos i rapers, ja hi hauríem passat com a mínim 15 dies.

Un agraïment molt especial a tots els qui hem compartit l'aventura del teatre, el verí del teatre que diuen, perquè fent teatre és quan es viuen les emocions més intenses i el teatre pot resultar l'eina més revolucionària per als col·lectius. A tots els qui us vàreu apuntar a les classes de teatre a la Torre Malagrida, als qui vau participar en els Monòlits, a en Jordi Borràs, la Paula Hernández i l'Anna Juárez del Sucarrats Teatre; als del Projecte T: la Maribel i la Maria Torres, la Mònica Prat, la Cristina Serra, la Lu Macías, l'Enric Masó i en David Àvila i en Tito Rey i companyia, en Toti Toronell i la Pepa Plana, a l'Adrià Creus i, és clar, al PimpampumFoc!, l'anarcodiabòlica companyia que ja sabeu que és a l'origen de Lluèrnia. Quan tens l'honor de dirigir aquesta colla de diables, a més de transportar tones de ferro per mig món, acceptes la teoria que Catalunya és el bressol de l'anarquia. Tot i això, entre altres proeses dignes de les pel·lícules de Cecil B. DeMille, vam entrar a l'infern de la *Divina Comèdia* de Dante per la porta del cràter del Montsacopa. D'això ja en fa uns quants anys perquè ara, a Sant Francesc, no hi pots encendre ni un llumí! O sigui que: Visca l'anarquia!!

Gràcies a en Jordi Teis i en Xevi Mas amb qui, cada dimecres a la nit, durant dos anys, compartíem l'estudi de Ràdio Olot explicant les pel·lícules del cap de setmana i els *Contes a la vora del foc*, però sobretot gràcies als qui ens escoltàveu. Per a nosaltres fer aquell programa era un acte de fe que començàvem sempre preguntant pel micro: "Bona nit, que hi ha algú?"

Gràcies als qui heu participat en iniciatives no tan espectaculars, però també molt intenses, com els còmics de la Col·lecció el Gamarús: els dibuixants Jaume Cots i Quim Bou, les assessores pedagògiques Anna Juárez, Marta Mallarach i Anni Font, i les Edicions Municipals que van confiar en aquest projecte engrescador i deliciós. A en Joan Serra i en Quim Domene, per haver-nos inventat una editorial que té molt més futur que passat –de moment només hem publicat un llibre– i a tota la colla dels "Bufats pel ponent": en Joan Martí, la Margarida Arau, l'Enric Bayona, en Ferran Bassaganyes, la Maria Costa i en Gerd, i tants i tantes més que vam embogir de riure davant la càmera d'en Norbe Fernández, en una sèrie molt poc seriosa.

I arribem a Lluèrnia.

Moltes gràcies a tothom que hi participa: institucions, patrocinadors, voluntaris, artistes, arquitectes, dissenyadors, escoles, mestres, veïns i veïnes que posen una petita lluernia al balcó, col·lectius, entitats... Gràcies al PimpampumFoc! i l'AOAPIX per ser al darrere, o al costat o davant, si cal. Gràcies a la Neus Serrat, l'Edu Martín, la Lola Solanilla, l'Esteve Planella, la Marta Aumatell, en Met Tané, l'Anna Juárez, i en Xevi Bayona, per seguir mantenint el foc encès durant tot l'any. Lluèrnia demostra que l'èxit dels projectes culturals rau en la seva senzillesa i la capacitat de ser compartits. Puc dir en nom de tots els que organitzem el festival que és un goig que la ciutat se l'hagi fet seu i que tots en parlem amb orgull.

Gràcies, en capítol a part, als qui vàrem compartir sis anys a la regidoria de Cultura de l'Ajuntament. D'una banda a l'alcalde Sacrest i als regidors de l'equip de govern i de l'oposició que van acceptar decisions i projectes difícils d'entendre, i d'altra banda als tècnics i tècniques de l'Institut de Cultura: la Tena Busquets, l'Ester Forment, en Ricard Sargatal, en Toni Mayans, la Carme Simón, la Montse Bohigas i la Montse Mallol, en David Santaaulària, en Francesc Pereira, i molts més que van treballar amb entusiasme i professionalitat, molt més enllà d'allò que els obliga la gestió dels equipaments, per fer realitat el Pla de cultura, el mateix Institut de Cultura, la Cua del Drac, l'Abril Literari, la sala Zero1, el Panorama, aquest premi Ales a la Cultura, la Xarxa Transversal i l'Anella Cultural, amb un agraïment molt sentit a la Maria Domene, en Quinto i la Núria Pascal. Espero que tots aquests i molts altres projectes puguin seguir molts anys sota la protecció de Sant Palimpsest, que recordo que té unes magnífiques relíquies, però ningú no n'ha escrit els goigs, encara.

També moltes gràcies a en Quèl Roca i la Comissió de Festes que van acceptar el repte de repensar-ho tot: domassos, plomalls dels municipals, cadires reservades per als avis, gots reciclables,... Els vaig marejar tant! De fet, en la segona legislatura ja no vaig ser regidor de festes; devien saber la meua idea d'afaitar el bigoti del gegant per donar-li un aire més contemporani...

I també –això que es diu en tots els lliuraments dels premis perquè és veritat–, gràcies a la família, que sempre és la que acaba patint més directament la dedicació als projectes fora de casa. I molt especialment gràcies a l'Anna, la meva dona, amb qui comparteixo la vida, l'activisme, la tenacitat –alguns en diuen tossuderia-, i també molts d'aquests projectes amb passió i entusiasme.

Finalment, gràcies a l'Ajuntament, a en Mia Corominas i en Pep Berga i a l'Institut de Cultura per donar-me, per donar-nos, ales. Procuraré seguir volant tant com pugui.

Ara veig que, per fi, he trobat “els meus”, que sou tots vosaltres.

Moltes gràcies!
Visca la República!

PEP FARGAS
Ales a la Cultura. Maig 2018

ACTUACIÓ DEL PALLASSO TOTI TORONELL

